

KAPITOLA 1.

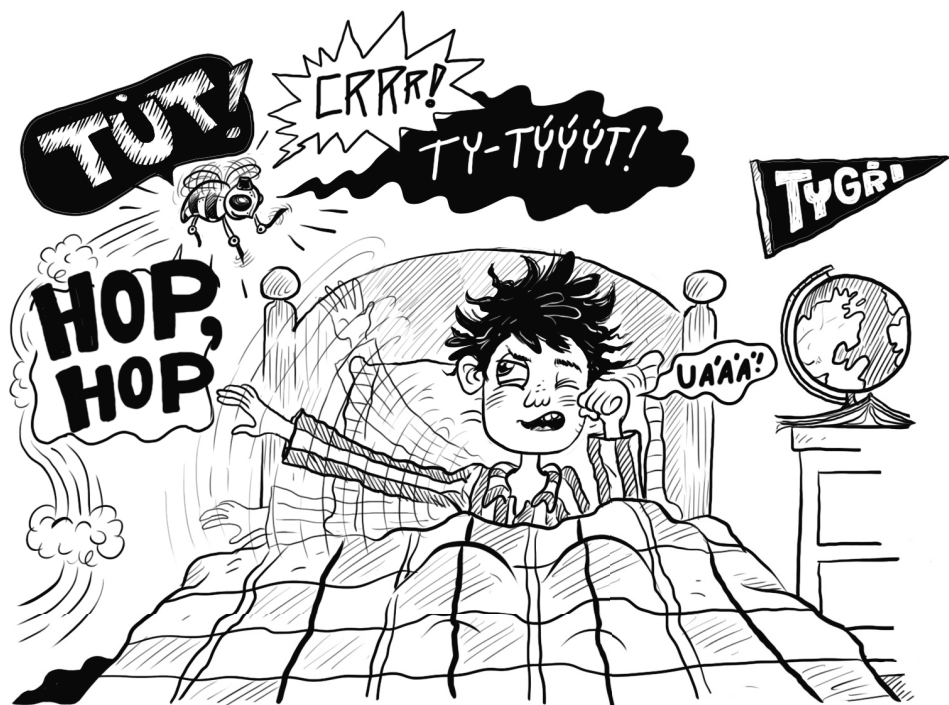
Ahoj! Jsem Sammy Hayes-Rodriguez, a jestli vám dělá potíže se ve školní dny ráno vyhrabat z postele, měli byste udělat to, co dělám já: žít s roboty!

Je to tak. Náš dům je plný robotů, potulují se kolem, bzučí a hrčí a všechny je stvořila moje máma. Máma není žádná šílená vědkyně, ale nemá k tomu daleko.

Vymyslela jednoho robota, co se jmenuje Bzučák, a jeho jedinou povinností je vtrhnout každé ráno přesně v sedm do mého pokoje, kroužit kolem postele a nesnesitelně hlasitě bzučet. Když zkusím nahmátnout knoflík a zvuk ztlumit, jeho detektory pohyb ruky zachytí a Bzučák uhne stranou. Bezmocně plácám do vzduchu, jenže protivné bzučení neutichne, dokud se moje nohy nedotknou podlahy.

Proto se obvykle probouzím přesně minutu po sedmé.

Dokonce moje skříň a prádelník jsou napůl roboti. Ve chvíli, kdy otevřu šuplík, vyjede připravená hromádka spodního prádla a ponožek. Skříň, která je napojená

na zařízení sledující počasí, ví, kterou košili, svetr nebo mikinu si mám vzít. Je také vybavená čičačem kalhot a hodí po mně nejčistší džíny.

Proč se mě všichni ti roboti snaží dostat včas do školy?
Je to hlavně kvůli mojí mladší sestře Maddie.

Chodí do třetí třídy a věřte mi, není na světě dítě, které by bylo víc nadšené než Maddie Hayesová-Rodriguezová z toho, že může chodit do školy. Ve školní dny se chová jako ostatní děti v době, kdy je škola zavřena kvůli sněhové kalamitě. Všichni roboti kroužící po domě Maddie zbožňují stejně jako já a zacházejí s ní

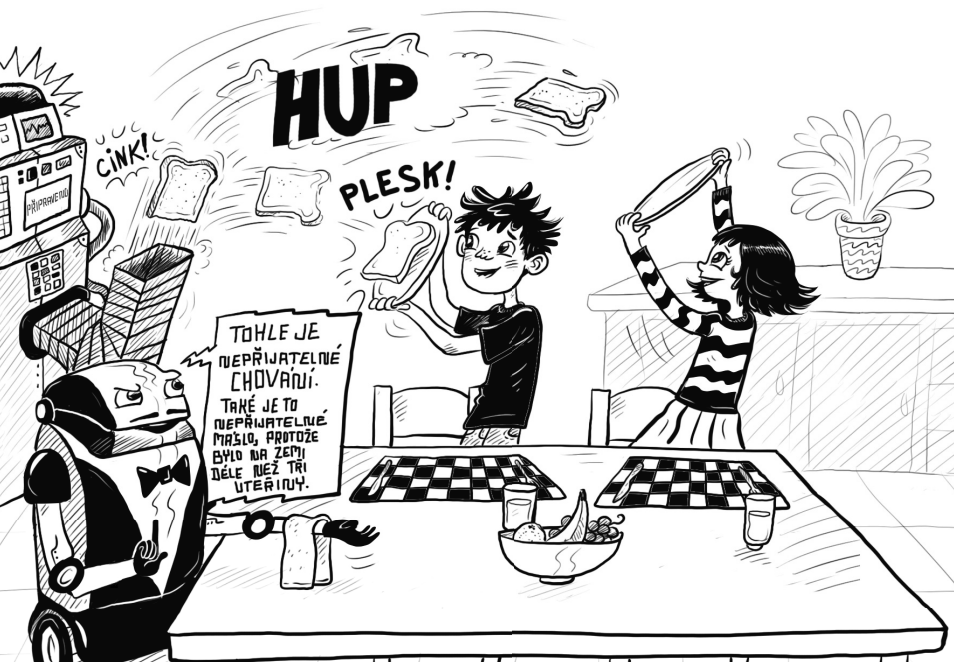

jako s malou princeznou. Zvlášť Geoffrey, zbrusu nový vrchní sluha-bot. Máma ho vybavila britským přízvukem, takže zní trochu afektovaně.

„Dobré jitro, děti,“ říká Maddie a mně. „Podává se snídaně.“

V momentě, kdy to řekne, spustí se snídaňobil — jeden z máminých nejpotrhlejších vynálezů na přípravu jídla — a mrskne po nás několik plátků bílého chleba, jako by servíroval volejbalový úder. Pak nám ještě hodí pár kelímků sirupu a několik hrudek másla. Nechtěli byste být poblíž snídaňobilu, když podává knedlíky s omáčkou.

Když Maddie něco potřebuje — a může to být cokoliv — mámini roboti přispěchají na pomoc.

Když potřebuje ořezat tužku, ohryže ji Aport, náš robotický pes, do perfektní špičky.

Když potřebuje pomoc s domácím úkolem, nasměruje ji úča-bot Drmolín, její starý, hlučný počítač-učitel, správným směrem.

Když potřebuje po škole svačinu, hodí po ní snídanobil nějakým ovocem.

Jak už nejspíš vidíte, je moje sestra hodně jiná než ostatní děti jejího věku.

Za prvé, je úžasná.

Za druhé, přestože už je ve třetí třídě, začala poprvé chodit do školy teprve před měsícem, dávno poté, co pro většinu dětí škola už začala.

Vysvětlím později. Slibuji.

Ale nejdřív se musíte setkat s Ěčkem.

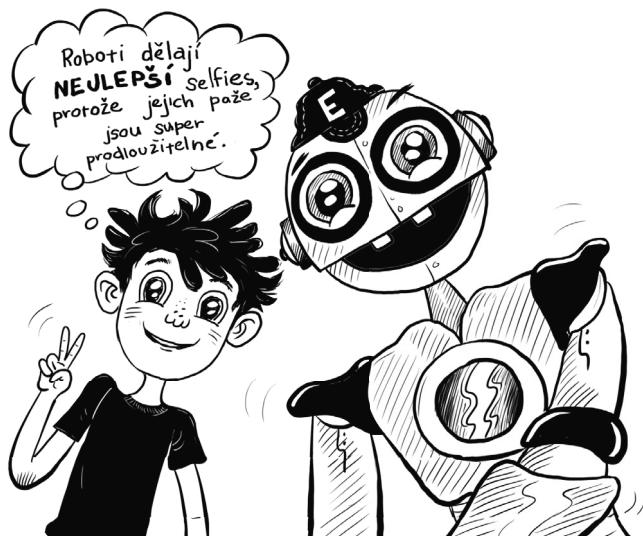
Je to můj bra-bot.

KAPITOLA 2.

Tohle je Ěčko.

Když ho máma vytvořila a řekla mi, že ho musím brát s sebou každý den do školy, myslel jsem si, že Ěčko znamená *Enormní omyl* — jako největší, nejhroznější, nejkolosalnější chyba, která se kdy stala. A ze začátku byl můj život ve škole kvůli němu pěkně nanic.

Ale pak jsem zjistil, proč má Ěčko ty veliké modré oči.

No jo, zase. Já vím, že kresba je černobílá. Ale věřte mi, Ěčkovy oči jsou nebesky modré. Stejně, jako má Maddie.

Víte, máma stvořila Ěčka (říká, že Ěčko znamená Expert), aby sloužil Maddie jako oči, uši a hlas na základce Creekside, ve třetí třídě učitelky Traceyové.

Proč nejde Maddie jednoduše do školy sama?

Nemůže. Mohla by z toho vážně onemocnět.

Já vím, spousta dětí říká, že z chození do školy se jim zvedá žaludek. Zvlášť v dny, kdy ve školní jídelně páchne rozvařené hovězí a uleželý sýr.

Kdyby moje sestřička šla do školy, byla mezi dětmi a dýchala vzduch se všemi jejich bacily, mohla by z toho vážně onemocnět. Maddie má totiž SCID, což je zkratka pro *závažnou kombinovanou imunodeficienci*. V podstatě má velké potíže bojovat s infekcemi. Když někdo blízko ní zakašle a zapomene si přikrýt ústa, může Maddie skončit v nemocnici.

Co to tedy všechno znamená? Znamená to, že Maddie skoro nikdy nevychází z domu. Ve skutečnosti dokonce sotva kdy vychází za svého pokoje. Proto má naše rodina místo živého psa robo-psa bez bacilů. Proto pan Leština, robot s mnoha končetinami a mnoha povinnostmi, neustále všechno leští a dezinfikuje.

Proto také pro Maddie jediný způsob, jak jít do školy je, že tam jde Ěčko místo ní.

„Pospěšte si, vy dva! Nebo přijдете pozdě.“

To je můj táta. Noah Rodriguez, světoznámý autor kreslených seriálů. Pracuje doma, takže nikdy pozdě nepřijde.

„Tvůj otec má pravdu,“ řekne Ěčko. „Nesmíme otálet.“

